

Nieuwsbrief maart 2022

Lieve familie en vrienden,

Het kerkblad van onze thuisgemeente was in de maak en dus werd er gevraagd of we nog wat nieuws hadden, zo niet, dan zou de redactie wel wat berichtjes van onze social media gebruiken. Dat op zichzelf is natuurlijk reuze handig! Maar, dat soort korte berichtjes kan ook wel eens te weinig zijn. Aan mij (Jurgen) de taak om jullie weer bij te praten over onze bediening. Ga er maar goed voor zitten want de brief wordt dit keer extra lang. Er is veel gebeurd en dat willen we niet afdoen met wat korte samenvattingen.

Kerstdagen

Onze goede vriend, Sylvestre, was thuis gekomen. Normaal werkt hij door het hele land maar met de kerst probeert hij thuis in Maroamboka te zijn. Sylvestre is tevens diaken in de kerk in ons dorp. Het was voor het eerst dat hij het Lukas evangelie in Antanala onder ogen kreeg. Hij was onder de indruk en hij vroeg of hij het mocht gebruiken in de kerstdiensten ... Ik weet niet wat er gebeurde maar Sylvestre schakelde compleet over naar dialect. Hij spreekt normaal in de officiële landstaal, maar tijdens de kerstdiensten liet hij er geen gras over groeien. Hij preekte in dialect, hij bad in dialect en hij las voor in het dialect. Sylvestre vertelde de mensen hoe bevoorrecht ze waren dat de vader en moeder van Vanya met hun gezin bij hen was komen wonen ... Oké, oké! Ik geloof dat ik even onder de bank kruip. Hij was er duidelijk op uit om de mensen te laten zien hoe belangrijk het is om het Evangelie te horen in je moerstaal. Het was bijzonder om er bij te zijn.

Ziek en Regen

Maar wat waren we als gezin moe van de decembermaand! Onze vrienden in Manakara stuurde ons een berichtje. Ze moesten een week naar de hoofdstad, of we op hun huis wilde passen. Daar hoefden we niet lang over na te denken. Een huis met goed internet, geen mensen aan de deur, en zwembad in de achtertuin. De kinderen moesten wel schoolwerk meenemen maar Katja zorgde voor een licht programma. Elke minuut die de kinderen tot hun beschikking hadden werd doorgebracht in het zwembad! Katja ging naar het strand met een vlieger en ik heb de auto gewassen.

Jammer genoeg kreeg ik halverwege de week Malaria. Ik heb wel eens tegen Katja gezegd dat ik wel benieuwd was hoe dat zou zijn ... Nou, geef mij maar de ouderwetse griep! Gelukkig hadden we goede medicijnen en na een dag of drie begon ik me alweer beter te voelen. Onze terugreis stelde we toch maar even uit. Niet te lang! Want de weersvoorspellingen waren niet gunstig. De aanhoudende stortregens zou betekenen dat we ons dorp nog nauwelijks zouden kunnen bereiken. Toch maar onze spullen pakken. We konden niets op de dakdrager laden vanwege de slagregens. Zo veel mogelijk spullen achter in de auto en de kinderen verdelen over de middenbank en voorbank. Het was zaak om thuis te komen. Gelukkig was onze weg nog goed begaanbaar. De rest van de spullen zouden we later wel ophalen. Schreef ik nu net dat ik liever de griep had dan Malaria? Nou, de volgende dag kwam dat goed. Net hersteld van Malaria en toen lag ik weer op bed met koorts, zere keel, hoofdpijn en algehele ellende ... Ik zal mezelf moeten corrigeren. Ik voel me liever fit en gezond!

Gaandeweg de week werden de kinderen ook één voor één ziek. Gelukkig niet allemaal tegelijk. Aan het einde van de week leek iedereen zich weer wat te herstellen. Katja hield de boel draaiende terwijl wij zielig waren. Maar helaas, nadat wij allemaal beter waren moest Katja er ook aan geloven. Pfff, hopelijk hebben we het dan weer voor een tijdje gehad.

Verdriet

Toen brak het weekend aan. Een verdrietig weekend. Een bevriende familie was op eerste kerstdag met moeder naar een ziekenhuis in een grotere stad gegaan. Ze was al geruime tijd ziek. Donderdagmiddag kwam de zoon (Lendriana), die thuis was gebleven, luid huilend het dorp binnenrennen. Hij had zojuist te horen gekregen dat zijn moeder (53) in het ziekenhuis was overleden. Twee dagen later kwam zijn vader met zijn overleden vrouw en familie thuis. We hebben elkaar vastgehouden en we hebben mee gehuild.

Nu lag moeder opgebaard in hun eigen huis. Deze mensen zijn oprechte christenen en moeten dus niets hebben van de voorouderverering. Dat is niet eenvoudig in ons gebied. Er was een duidelijke geestelijke strijd gaande. Normaal wordt het lichaam 'vrijgegeven' om overgebracht te worden in een centrale hut in het dorp.

Daar worden de geesten dan opgeroepen en vereerd. Dat gaat gepaard met constante luide muziek, sterke drank en immorele dansen. De vader van Lendriana wilde hier absoluut niet aan mee doen. Er werden lofliederen in huis gezongen, er werd gebeden en gedankt. De strijd ging onverminderd door. Katja merkte hoe sommige mensen de typische neigingen, die we zo goed kennen van de voorouderverering, leken te uiten. Sommigen begonnen toch zomaar spontaan te schreeuwen en vreemd te bewegen. Maar! Jezus' macht is groter en het lukte de boze niet om de rouwdienst te kapen!

Nieuw leven en Auto ongeluk

Maar, o wee! De drukte was nog niet voorbij. De zus van Lendriana was ook gekomen. Ze was hoog zwanger en je raadt het al! De weeën kwamen op gang. Drie eerdere zwangerschappen waren uitgedraaid op een miskraam. De vader van Lendriana liet er geen gras over groeien. Met een delegatie van belangrijke mannen kwam hij bij ons aan huis. Of ik alsjeblijft zijn dochter naar het ziekenhuis wilde brengen. Geld moest geen probleem zijn want hij zou het linksom of rechtsom wel ergens kunnen vinden. Daar staat hij dan. De echtgenoot van de overleden vrouw. Ze was nog niet eens begraven en nu moest hij al aan de slag om het beste voor zijn dochter te krijgen. We hebben hem gerustgesteld en gezegd dat we haar met alle liefde weg zouden brengen. Over geld moest hij zich ook geen zorgen maken ... We zijn immers broeders en zusters en we zijn geroepen voor *'fiatiavana'* (naastenliefde).

Met een auto vol helpers, want op Madagaskar reis je niet alleen, brachten Abbey en ik de zwangere vrouw naar een ziekenhuis 100 kilometer verderop. We hebben de zus van Lendriana veilig afgeleverd. Naast Abbey had ik op de terugweg alleen nog twee lokale dames achter in de auto. Nadat ik ze in de veiligheid gordels had vastgesnoerd reden we tevreden huiswaarts. Het regende en de wegen waren glad. Rustig aan dus. Ik weet dat ik dat nog tegen mezelf zei: *"Rustigjes an ôr, koeterdekoet! We hewwe gien haast"* (Ja, West-Fries is nog steeds mijn voorkeurstaal). Daar was de laatste flauwe bocht al voordat we van de hoofdweg af moesten. Ik liet het gas los en tufte rustig door de bocht. Ik kon de afslag al zien.

Maar toen begon de achterkant van de auto weg te glijden. Geen nood! Dat gebeurt wel eens op deze wegen. Ik corrigeerde rustig en de auto kwam weer in een rechte lijn. Maar toen leken de achterwielen opeens grip te krijgen en stuiterde het hele achterend naar links. Eén van de achterwielen gleed in de berm, het tweede er achteraan. Met een klap zakte de achterkant van de auto in een diepe greppel en voordat ik het wist sloeg de auto om. We maakten een zijwaartse rol van 360° en landde verderop weer op de wielen.

Geschrokken keken we elkaar aan. Niemand gewond! Niet eens een schrammetje! De auto? De achterkant was ingedrukt als een oud koekblik. Daar zaten we dan, wat nu? Ik heb als eerste Katja gebeld. Katja belde op haar beurt onze vriend de burgemeester (Tiana). Tiana is gelijk met drie mannen onderweg gegaan om ons te halen. Daarna belde ik onze vriend Peter in de hoofdstad. Peter regelde twee monteurs die de auto zouden ophalen.

Tiana arriveerde en hij ging gelijk aan de slag. Die auto moest uit de berm, dus hebben ze het reservewiel gepakt en deze verwisseld met het voorwiel dat krom was. Aan die kant van de auto was de schokbreker afgebroken en de spiraalvering was wegsprongen. Na lang zoeken vonden ze de spiraal 10 meter verderop. Hoe die mannen dat doen? De spiraal zat er weer onder, reservewiel zat er op, en de auto werd gestart. Ik zag hoe ze de auto zonder hulp uit de berm reden en verderop bij een huisje parkeerde. Daar hebben de mensen de auto bewaakt totdat de monteurs midden in de nacht aankwamen.

Ondertussen is de auto gearriveerd in de hoofdstad. De auto is dus flink beschadigd. Een andere auto zoeken is niet makkelijk. Deze auto vonden we indertijd pas na 5 maanden zoeken. Het is niet moeilijk om een gewone 4x4 te vinden. Het wordt wat anders om er één te vinden die sterk en groot genoeg is voor ons gebied en gezin. De monteurs van Peter zijn dus op zoek naar een donor auto. Ze gaan proberen of ze onze auto kunnen voorzien van een nieuwe carrosserie. Ondertussen ben ik bezig met de verzekering.

Afwachten en vertrouwen

Nou ja, daar zaten we dan. In afwachting van een, hopelijk zo spoedig mogelijk, gerepareerde auto. Tot die tijd konden we niet veel kanten op. De groente begon op te raken maar we hadden een nog wel aanvoer van fruit. Mango's als ontbijt, mango's met de lunch en mango's bij het avondeten. We probeerden de rust te bewaren. Er was op dat moment toch niet veel wat we zelf kunnen doen.

We richtten ons op de mooie dingen die evengoed plaats vonden. Het kindje van de zus van Lendriana is gezond ter wereld gekomen. Ze waren weer terug in Maroamboka. In de tussentijd waren andere vrienden bezig te bedenken hoe ze ons konden helpen met bijvoorbeeld verse groenten. Ja, we zijn gezegend met veel vrienden!

Cycloon

Deze nieuwsbrief is wat somberder dan u van ons gewend bent. En we zijn nog niet klaar want we hebben de cycloon, Batsirai, nog niet genoemd.

Het werd breed uitgemeten in het nieuws. We hadden genoeg tijd om alles voor te bereiden. We hebben het dak vastgebonden met touwen en verstevigd met bamboe. We hebben de greppels rondom het huis en boven op de berg uitgediept. De enorme lychee bomen achter ons huis hebben we laten snoeien en zoveel mogelijk spullen opgeborgen.

Afwachten! Zaterdag 5 februari kwam de eerste regen. Langzamerhand begon de wind ook toe te nemen. De wind werd zo sterk dat de regen onder het dak door geblazen werd. Ook werd het water door alle kieren en gaten geblazen. Katja moest om de tien minuten dweilen. Schoolspullen, elektronische apparatuur, wandversieringen moesten alsnog veilig gesteld worden. De tafels werden in het midden van het huis gezet en vol gestapeld met spullen.

Ik ging regelmatig alle greppels langs om blokkades van takken en rommel te verwijderen. Dat was nog best even spannend omdat er van alles door de lucht vloog. Maar de greppels moesten blijven stromen anders zouden we al het water van de berg over ons erf krijgen. Als die hoeveelheid water naar beneden komt stromen dan blijft er nog maar weinig heel.

Uiteindelijk zijn we toch maar naar bed gegaan. Eerst nog even wat plastic zakken boven het bed zodat we niet nat zouden worden en toen konden we slapen. Het was een onrustige nacht. Op een gegeven moment hoorden we een geweldig gekraak en dachten dat de lychee boom omver geblazen werd. Gelukkig was het 'maar' een zijtak die op zo'n vier meter van het huis op ons bamboe hek terecht kwam.

De dag brak aan, en we zijn om 05:30 opgestaan. Wat zouden we aantreffen? In huis viel de schade enigszins mee. Meerdere schoolopdrachten (werkstukken en tekeningen) van de kinderen waren doorweekt. Buiten was het een grote rommel van takken, bladeren en ongevallen bomen.

In het dorp zijn totaal 22 huizen compleet omver geblazen en nog eens 8 huizen zwaar beschadigd. In de nacht zijn de getroffen mensen bij anderen in huis gekomen. Bijna alle huizen hadden last gehad van de regen en wind. Rijst, koffie, kruidnagels, dekens, kleding ... Alles was doorweekt. Wat een puinhoop! Maar! Niemand was gewond en we hadden geen doden te betreuren. De materiële schade is natuurlijk niet leuk en voor een hoop mensen is het écht een ramp, maar iedereen was het er mee eens dat we dankbaar mochten zijn dat er geen slachtoffers waren gevallen.

In de loop van de dag werd de schade nog duidelijker. Een groot deel van de fruitbomen hadden hun vruchten in de wind verloren. De Maniok velden waren weggespoeld en landverschuivingen hebben de waterpijpen van de pompen meegesleurd. Gelukkig waren de rijstvelden nog grotendeels intact.

Geen Schoon Drinkwater

Maar wat nu? Zonder toevoer van schoon water wordt het heel moeilijk in een dorp met 800 volwassenen. Twee mannen zijn op zoek gegaan naar de pijpen. Het bleek te gaan om de metalen pijpen die direct aangesloten waren op een groot bassin boven in de heuvels. Die pijpen zijn moeilijk te krijgen en bovendien erg duur. Ze waren nergens meer te bekennen, waarschijnlijk liggen ze ergens begraven onder een metersdiepe laag grond, stenen en puin.

We hadden gelukkig nog zo'n 500 liter regenwater tot onze beschikking. Toch is dat ook snel op met een gezin van zeven. We lieten ons water uit een kleine bron even buiten het dorp halen. Dat water bleef niet lang schoon. Het gehele dorp begon daar hun water te halen. Mensen stapten met hun vieze voeten in het water en gebruikten de boom naast het bronnetje als wc.

We hebben een waterfilter, maar dat is alleen voor drinkwater. We konden niet genoeg filteren om ons mee te wassen. De frustratie nam toe. Het is niet fijn om je kinderen te moeten wassen in water dat al vies ruikt voordat je het hebt gebruikt. In dat soort situaties liggen huidinfecties en darmproblemen op de loer.

Bezinnen

Ja, er is veel gebeurd. De bedoeling was eigenlijk dat we het afgelopen jaar zouden gebruiken om ons te bezinnen op de toekomst. Ik wilde mijn vertaalwerk afmaken en als gezin wilden we nadenken over hoe we onze bediening konden voortzetten vanuit een wat grotere plaats.

Maroamboka is een fantastisch mooie plek om te wonen. We genieten van de natuur en van de grote diversiteit aan fruit. Tegelijkertijd is Maroamboka ook een heel moeilijke plek om te wonen. Schoon water is een constante uitdaging dat veel tijd kost. Daarnaast hebben we te maken met een constante aanloop van mensen—twaalf mensen per dag is geen uitzondering. De mensen komen van 's ochtends 06:30 tot 's avond 19:00, zeven dagen per week, aan de deur. Maar wat doe je als er iemand op zondagochtend doodziek bij je wordt gebracht? Regelmatig stuurden we de mensen weg met het bericht dat we geen artsen zijn. Maar iemand met Malaria wegsturen was geen optie, omdat er in de wijde omtrek geen medicijnen te krijgen waren.

Deze drukte begon zijn tol te eisen. Het vertaalwerk bleef liggen en de kinderen konden zich steeds slechter concentreren op hun schoolwerk. Katja en ik waren eigenlijk constant moe en dat hielp niet echt bij het enthousiast lesgeven van de kinderen. En ook ik ging op een gegeven moment met tegenzin de dorpen bezoeken (iets wat toch echt mijn hart heeft).

Hoofdstad

Toch, lukte het ons aardig om de boel 'draaiende' te houden. Maar, zoals gezegd, vanaf december kwam alles in een behoorlijk stroomversnelling, met als dieptepunt de cycloon en de afwezigheid van schoon water. De dinsdag na de cycloon hebben de beslissing genomen om voor een periode terug te gaan naar de hoofdstad. De volgende dag ben ik gaan bellen en 's avonds kregen we een bericht van een Duitse vriend dat we zijn huis mogen huren. De volgende dag ontvingen we een telefoontje van Peter van Buuren waarin hij vertelde dat hij zijn collega zou sturen om ons op te halen om vervolgens met een busje naar Antananarivo te reizen.

We hebben het huis achtergelaten zoals we gewend waren te doen als we voor langere tijd weg zouden gaan. En nu zitten we dus in de hoofdstad. Omringd met goede vrienden en de groentemarkt om de hoek. Even geen mensen aan de deur en geen stress over schoon water. We zijn nu iets meer dan twee weken in Tana. Vooral de eerste week werd duidelijk hoe ontzettend moe we eigenlijk allemaal waren.

Inmiddels hebben we wat gesprekken gehad met het leiderschap van AIM. In alle gesprekken klinkt duidelijke steun door. Ze zijn blij met onze beslissing en willen graag samen met ons na gaan denken over de vervolgstappen. Onze wens is om te blijven werken onder de Antanala. We zullen zien hoe de Heer het leidt. We zijn blij en weten ons gezegend met alle steun en hulp die we (hebben) ontvangen.

Onze vrienden in Tana zijn een geweldige steun. Ze hebben voor ons gekookt. We hebben meubels kunnen lenen van MAF en er is een motor te leen aangeboden zodat ik niet aldoor een taxi hoeft te nemen. Heerlijk even bij elkaar op bezoek, samen na de kerkdienst lunchen. Elkaars verhaal aanhoren en voor elkaar bidden!

We weten ook dat velen van jullie in gebed om ons heen staan. We krijgen bemoedigende berichten en we hebben sommigen al kunnen spreken via video bellen.

Het is duidelijk: *"Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde."* (1 Korinthiërs 12:26)

Samen met jullie willen we op de Heer vertrouwen! Want God is goed, altijd! En altijd is God goed!

We wensen u van harte Gods zegen toe!

Katja & Jurgen

Vanya, Issa, Abbey, Dani en Siemen Hofmann

Jurgen & Katja

God dienen op Madagaskar

Volg ons

<https://www.jurgenenkatja.nl/>
<https://eu.aimint.org/>
<https://gab.com/jurgenenkatja>
<facebook.com/jurgenenkatja>
<youtube.com/user/jurgenenkatja>
<https://odysee.com/@jurgenenkatja>

Contact

Jurgen & Katja Hofmann
Vanya, Issa, Abbey, Dani & Siemen
Postadres:
BP714, Antananarivo 101
Madagaskar
contact@jurgenenkatja.nl
Contact persoon Nederland:
David Pavlotzky
Tel: +31 (0)6-54203683
Ga naar onze website voor
andere manieren van contact.

Geven?

<https://www.jurgenenkatja.nl/geven/>
Of zelf:
IBAN: NL91 RABO 0155 6577 12
T.a.v.:
'AIM International' te Wageningen
O.v.v. :
Project Zendingwerk Madagaskar
Of voor de auto:
Project Zendingwerk Madagaskar –
auto*
Uw giften zijn fiscaal aftrekbaar
finance.nl@aimint.org
Tel.: 0317-712467

**Het geld in het autofonds gebruiken we tevens voor onderhoud van de motor, maar afgezien van nieuwe banden verwachten we geen grote kosten.*

Gebeds/dankpunten:

Dankbaar zijn we, omdat:

- 1) we een grote God dienen;
- 2) dat veel goede vrienden hebben;
- 3) we kunnen terug kijken op een drukke maar vruchtbare periode;
- 4) we ons gesteund weten door een grote achterban.

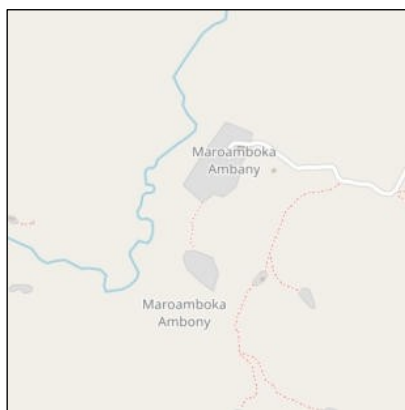
Bidt voor/dat

- 5) de lokale christenen leren dat ook zij het Evangelie kunnen verkondigen;
- 6) wij ons gesterkt mogen blijven weten in de Heer;
- 7) we Gods stem mogen verstaan wat betreft de toekomstplannen;
- 8) dat we tot rust zullen komen.

Waar wonen we?

Locatie Openstreet Maps:
Maroamboka, Madagaskar-
[21.59506/47.87529](https://www.openstreetmap.org/?lat=-18.2159506&lon=47.87529)

Locatie Google Maps:
Maroamboka, Madagaskar-
[21.595055,47.875621](https://www.google.com/maps/place/Maroamboka,+Madagaskar/@-18.21595055,47.875621,15z)

Disclaimer

We zijn heel dankbaar voor uw interesse in ons werk onder de Antanala mensen op Madagaskar. We waarderen de betrokkenheid en ondersteuning van de mensen die God om ons heen heeft gezet. Dit werk is veel groter dan ons gezin en we zouden het niet alleen kunnen doen. U hebt zich ofwel opgegeven voor deze nieuwsbrief of u hebt een belangrijke rol gespeeld in onze levens waardoor we dachten dat u graag op de hoogte zou willen blijven wat betreft onze 'reis'. Als u de nieuwsbrief niet langer wilt ontvangen kunt u zich afmelden via de link hieronder:

afmelden@jurgenenkatja.nl